

СЛУЧКАТА НА ПЕРОНА

Петър Гюзелев

“Случката на перона” - разказ от първо лице на вече новородения християнин и служител на Бога - Петър Гюзелев - СОЛО КИТАРИСТ НА РОК ГРУПА “ЩУРЦИТЕ”..

“Да започнем с това, че съм роден на 10 декември 1945 година в Стара Загора и почти целият ми живот е преминал през времето на комунизма. В училище ни възпитаваха в комунистически дух и навсякъде се казваше , че Бог не съществува. Бог беше заменен с Партията , тя се грижеше за всичко. Спомням си случай в детската градина когато ни казваха: “ Деца , затворете очи и кажете: Дядо Боже дай ни бонбонче! А сега ,отворете очи! Има ли бонбон? Няма! Това е защото няма Бог.Сега затворете очи отново и кажете: Чичко Сталин, дай ни бонбонче! Ние затваряхме очи и когато отново ги отворехме - пред всяко едно от нас ,децата, се беше появило едно бонбонче. И ни казваха: “Ето чичко Сталин мисли за вас деца! Той съществува, Бог няма!”

Когато пораснах станах професионален музикант, издигнах се в кариерата си, но през 1975 година попаднах в разтърсваща ситуация, която ме накара да преосмисля нещата в своя живот. На връщане от турне в Германия имах кратък престой в Унгария. През деня оставих багажа и китарата си на гарата и се поразходих из града. Имах билет за вечерния влак за София. Бях вече във вагона, оставах само няколко минути до потеглянето на влака, когато аз реших да отида и да си купя газирана напитка с последните останали ми пари. Когато се върнах, за голям свой ужас установих, че някой ме беше обрал! В Будапеща в центъра на Европа! Беше лятно време, бях само по риза с къс ръкав и панталони. С тях си останах. Всичко друго: чанта, паспорт, пари, куфари, дрехи, подаръци, китарата Всичко, всичко беше обрано от купето само за няколко минути!

Слязох от влака и отидох до полицейското управление, но нищо не се получи. Влакът тръгна а аз останах на перона и започнах да се разхождам по влаковите релси. Чудех се какво да правя. В един момент погледнах към огромното черно, изпълнено със звезди небе, и си казах: “Ето една ситуация, когато съм сам и не мога да се оправя. Никой не може да ми помогне!” Тогава аз отправих поглед към небето и казах на глас: “Господи, винаги са ме учили, че не съществуваш, че Те няма. Обаче, ако има само дори и едно зрънце истина в това, че Ти съществуваш, моля Те да ми помогнеш в този момент! Моля Те само за две неща : да се прибера жив и здрав в България и да си намеря китарата!” В следващите мигове нещо особено не се случи. Прибрах се на гарата, обадох се до посолството, но отговорът не беше никак насърчителен: “ В този момент няма никого тук. Елате утре. Може някой случайно да се съгласи да ви вземе до България. Ние не носим отговорност. Трябва обаче да ви издадем временен паспорт.”

Уморен от деня и сполетялото ме нещастие, легнах и заспах на една пейка. На сутринта ме събуди един полицаи. Изправих се и си помислих: “Какво да правя сега? Трябва да отида до посолството.” Изведнъж усетих нещо обемисто в джоба на ризата си! Бръкнах с ръка и извадих пачка унгарски форинти! От къде се появиха тези пари и до ден днешен немога да си го обясня! Бях изхарчил всичко, което бях обменил, пък и кой човек напускайки страната, която за кратко е посетил, би оставил в джоба си пачка местна валута? Интересно е, че парите, които изневиделица се оказаха в джоба ми, стигнаха точно колкото да посрещна всичките си основни нужди: да си купя билет от Будапеща за София, да се снабдя със сандвичи, да си направя една моментална снимка за документа, който ми изготвиха в посолството, да вляза в една бръснарница да се измия и обръсна. Успях да си взема и едно шише с вода и парите свършиха. Те бяха точно колкото ми бяха необходими! Кражбата беше станала към полунощ, а в седем часа сутринта, вече имах отговор на първата част от моята молитва, но тогава аз все още не осъзнавах този чудесен факт. Умът ми беше ангажиран с друго.

Снабден с билет за следващия международен влак за София, чаках на перона. Беше 12 часа на обяд. По принцип влаковете идващи от Германия, не закъсняват никога, а този дойде с минута и половина по късно! Точно в момента когато локомотивът минаваше пред погледа ми, видях на отсрещния перон железничар да носи китарата ми към полицията! Тичайки се втурнах в полицейското управление. Някак си успях да им обясня случилото се с мен, те си спомниха и ми върнаха китарата! Качих се във влака, седнах в купето, и едва тогава започнах да преосмислям какво всъщност се беше случило. Бях издигнал към Бога две молби. Получих отговор и на двете и то само в продължение на половин ден! Бог ми беше показал, че съществува! Никога няма да забравя намесата на Бога в Будапеща!

Апостол Павел казва, че няма човек, който да не е чувал, че Бог съществува. Дълбоко в сърцето си аз също знаех този факт, просто атеистичният режим в социалистическата ни държава го отричаше.

Приех Исус Христос като личен Спасител, когато започнах да посещавам църква “Блага вест” през 90-те години. Животът ми днес коренно се различава от времето когато не познавах Бога. Изцяло се промени ценностната ми система към добро!

Част от интервю на Петър Гюзелев списание “Божия любов”.